

Carl pristúpil k zrkadlu a prešiel si prstom po sluche, kde ho škrabla guľka. Rana sa už zahojila, ale keby mu niekto odhrnul vlasy, všimol by si jazvu.

„Dofrasa, kto by ich odhrnoval?“ pomyslel si a pozorne si obzeral tvár.

Viditeľne sa zmenil. Vrásky okolo úst má hlbšie, kruhy pod očami tmavšie a z očí mu hľadí ľahostajnosť. Carl Mørck už nie je sám sebou, skúseným kriminálnym vyšetrovateľom, ktorý žil a dýchal pre svoju prácu. Už nie je tým vysokým, elegantným chlapom z Jutska, ktorý obočím vyjadruje údiv s úsmevom na perách. Dofrasa, načo by to aj potreboval?

Zapol si košeľu, obliekol sako, vypil posledný dúšok chladnej kávy a hlasne za sebou zabuchol vonkajšie dvere, aby ostatní obyvatelia domu pochopili, že je čas vyliezť z postele. Zrak mu padol na menovku na dverách. Je načase, aby ju vymenil. Už je to dávno, veľmi dávno, čo sa Vigga odsťahovala. A hoci ešte nie sú rozvedení, už to dlho nepotrva.

Obrátil sa a vyrazil k Hestieniu. Keby stihol vlak o dvadsať minút, mohol by stráviť v nemocnici pri Hardym dobrú polhodinu, než sa vydá na policajnú stanicu.

Zazrel červenú strechu kostola vysoko nad stromami a pokúšal sa spomenúť si, aké mal napriek všetkému šťastie. Stačili dva centimetre doprava a Anker by ešte žil. Iba centimeter doľava a on sám by bol mŕtvy. Len smiešny centimeter ho delil od cesty popri zelených poliach a od chladných hrobov roztrúsených niekoľko sto metrov pred ním.

Carl sa to usiloval pochopiť, ale bolo to ťažké. O smrti toho

veľa nevedel. Len to, že je nepredvídateľná ako blesk z jasného neba a prichádza nesmierne potichu.

Okrem toho vedel, aká násilná a nezmyselná môže smrť byť. Toto vedel naozaj dobre.

Prvá obeť vraždy sa Carlovi vryla hlboko do pamäti. Bolo to iba niekoľko týždňov po absolvovaní policajnej školy. Malá, drobná žena, ktorú zaškrtil manžel, ležala so skleneným pohľadom. Výraz jej tváre ho na niekoľko týždňov pripravil o náladu. Potom prišlo množstvo ďalších prípadov. Každé ráno sa pripravil na to, že to celé uvidí. Krvavé šaty, voskovobiele tváre, mrazivé fotografie. Každý deň počúval klamstvá a výhovorky. Každý deň nový zločin v novom vydaní, po čase čoraz nezmyselnejší. Dvadsaťpäť rokov v polícii a z toho desať na oddelení vražd, to zocelí.

Až nastal deň, keď dostal prípad, ktorý prenikol aj cez jeho pancier.

Poslali ho s Ankerom a Hardym do ošarpaného baraku na hrboľatej štrkovej ceste v Amageri. Ležalo tam telo a čakalo, až im rozpovie svoj príbeh.

Podobne ako v mnohých iných prípadoch neznesiteľný zápach prinútil suseda zavolať políciu. Mysleli si, že je to bezdomovec, ktorý pokojne zaspal vo vlastných sračkách a vydýchol posledné alkoholové výpary, kým si nevšimli, že z lebky mu trčí kliniec z nastreľovacej pištole. Preto sa toho chopilo oddelenie vražd kodanskej polície.

V ten deň mal pohotovosť Carlov tím, proti čomu nenamietali ani on, ani jeho asistenti, aj keď sa Carl posťažoval, že jeho tím je pracovne preťažený a ostatné tímy pracujú pomaly. Ale kto mohol tušiť, aký osudný bude tento prípad? Kto mohol tušiť, že päť minút po príchode k zapáchajúcej mŕtvole bude Anker ležať v kaluži krvi, Hardy urobí posledné kroky a v Carlovi zhasne plameň, bez ktorého sa nikto z oddelenia vražd kodanskej polície nezaobíde?

Bulvárne noviny milovali podpredsedníčku Demokratickej strany Merete Lynggaardovú za všetko, čo predstavovala. Za ostré repliky od rečníckeho pultu v parlamente i za nedostatok rešpektu voči premiérovi a jeho nohsledom. Za jej ženské prednosti, šibalské oči i za zvodné jamky na lícach. Milovali ju za jej mladosť i za úspech, ale predovšetkým za podnety k špekuláciám, prečo sa taká nadaná a krásna žena nikdy neobjavila na verejnosti s mužom.

Merete Lynggaardová poriadne zvyšovala náklady novín. Či už bola lesbička, alebo nie, bola vďačnou témou.

A ona to veľmi dobre vedela.

„Prečo si niekedy nevyjdeš s Tagem Bagessenom?“ dorážala na ňu jej sekretárka, keď sa vyhýbali v malej modrej audíne kalužiam na parkovisku parlamentu v Christiansborgu. „Dobre viem, že mnohí by si s tebou niekam vyšli, ale on je z teba celý paf. Koľkokrát sa už pokúšal pozvať ťa na rande? Zrátala si niekedy, koľko odkazov ti nechal na stole? Naposledy dnes. Daj mu predsa šancu, Merete.“

„Prečo mu ju nedáš sama?“ Merete na ňu zazrela a hodila na zadné sedadlo kopy zložiek s písomnosťami. „Čo by som si počala s hovorcom za dopravu zo strany Radikálny stred, vieš mi to povedať, Marianne? Som azda nejaký kruhový objazd v Herningu?“

Merete pozrela smerom k Múzeu zbraní, kde stál muž v bielom baloniaku a fotografoval budovu. Odfotografoval si aj ju? Potriasla hlavou. Pociť, že ju niekto sleduje, ju začal obťažovať. Úplná paranoja. Už by si mala odpočinúť.

„Tage Baggesen má tridsaťpäť rokov a vyzerá bohovsky dobre. Možno by mal zhodiť niekoľko kíľ, ale na druhej strane má usadlosť vo Vejby. Áno, a myslím, že aj nejaké pozemky v Jutsku. Čo viac by si chcela?“

Merete na ňu pozrela. Skepticky potriasla hlavou. „Áno, má

tridsaťpäť a ešte býva s mamou. Vieš čo, Marianne, vezmi si ho sama. Si z neho celá paf. Vezmi si ho. Je tvoj!“

Vzala sekretárke z rúk štós spisov a položila ich na sedadlo k ostatným. Hodiny na palubnej doske ukazovali 17.30. Už mešká.

„Tvoj hlas bude dnes večer v parlamente chýbať, Merete.“

„No a?“ pokrčila plecami. Pri vstupe do politiky uzavrela s predsedom klubu Demokratickej strany dohovor, že po šiestej hodine večer je voľná, ak nepôjde o nejaké dôležité zasadnutie alebo hlasovanie. „To nie je problém,“ povedal jej vtedy, lebo si uvedomoval, koľko hlasov pritiahla. Tak že by to nemal byť problém ani dnes.

„Priznaj sa, Merete. Kam ideš?“ Sekretárka zvedavo sklonila hlavu. „Ako sa volá?“

Merete sa na ňu pousmiala a zabuchla dvere. Bol najvyšší čas striasť sa Marianne Kochovej.

3

2007

Vedúci oddelenia vražd Marcus Jacobsen bol neporiadnik, ale vôbec ho to nevzrušovalo. Neporiadok bol len vonkajší fenomén. Vo vnútri sa cítil celkom usporiadaný. Vnútri skúsenej mysle mal pedantný poriadok. Details mu nikdy neunikli. Pamätal si ich presne aj po desiatich rokoch.

Bolo mu to nepríjemné len v situáciách ako táto, keď mal kanceláriu plnú blízkych a všímavých spolupracovníkov, ktorí sa museli vyhýbať ošarpaným stolom s nakopenými vyšetrovacími spismi.

Priložil si k ústam obitý hrnček so Sherlockom Holmesom, dal si poriadny glg studenej kávy a už po desiaty raz mu zišla na um poloprázdna škatuľka cigariet vo vrecku saka. Dofrasa, teraz si človek nemôže dovoliť fajčiarsku pauzu už ani na dvore. Prekliate nariadenie.

„Počúvaj,“ Marcus Jacobsen sa obrátil na svojho zástupcu Larsa Bjørna, ktorého požiadal, aby po porade ostal v kancelárii. „Ak si nedáme pozor, tak nás ten prípad zavraždeného cyklistu v parku Valby zničí.“

Lars Bjørn prikývol. „A ešte k tomu sa vracia Carl Mørck a vezme nám štyroch najlepších vyšetrovateľov. Ľudia sa sťažujú, a hádaj komu?“ Ukázal na seba, akoby bol jediný, kto musí počúvať sťažnosti.

„Chodí neskoro,“ pokračoval. „šikanuje ľudí, hrabe sa v prípadoch, neodpovedá na výzvy, v kancelárii má bordel, a aby toho nebolo málo, volali zo súdneho lekárstva a sťažovali si na nejaký telefonát s ním. Chlapci zo súdneho lekárstva, chápeš? To už nie je maličkosť. Bez ohľadu na to, čo sa mu stalo, treba s tým niečo urobiť, Marcus. Inak neviem, ako bude naše oddelenie fungovať.“

Marcus zdvihol obočie. Videl Carla inak. Vlastne ho mal rád, ale uvedomoval si, že jeho večne skeptický pohľad a britké poznámky každého naštvú. „Máš pravdu. Iba Hardy a Anker s ním vedeli pracovať. Ale boli jedinou výnimkou.“

„Marcus, ľudia to nepovedia priamo, ale ten chlap je trňom v zadku a mimochodom, vždy ním bol. Nezaslúži si pracovať s nami, príliš závisíme jeden od druhého. Carl bol ako kolega od začiatku beznádejný. Prečo si ho vlastne prijal z Bellahøj?“

Marcus zapichol pohľad do Bjørnových očí. „Bol a je výborným vyšetrovateľom, Lars. Preto.“

„To áno. Viem, že ho nemôžeme len tak vykopnúť, najmä v tejto situácii, ale niečo musíme vymyslieť, Marcus.“

„Vrátil sa z maródky len pred týždňom, musíme mu dať šancu. Možno by sme ho mali trochu šetriť.“

„Naozaj? V posledných týždňoch sa nám nakopilo viac prípadov, než sa dá zvládnuť. A niektoré z nich sú naozaj veľké prípady, to dobre vieš. Požiar na ulici Amerikavej – je spojený s vraždou, alebo nie? Lúpež na ulici Tomsgårdsvej, pri ktorej zabili jedného klienta banky. Znásilnenie v Tårnby, po ktorom dievča zomrelo, dobodaný v chlapčenskej partii v parku Valby.

Mám pokračovať? A prirátaj k tomu všetky staré prípady. S niektorými sme doteraz ani nehli. Lenže so šéfom ako Mørck – ťažkopádny, nevlúdny, podráždený frflošom, odporným ku kolegom, sa ti každý tím rozpadne. Všetkým nám je trňom v oku, Marcus. Pošli ho do čerta a prijmi sem novú krv. Viem, že to znie surovo, ale toto je môj názor.

Vedúci oddelenia vražd prikývol. Počas schôdze si pozorne všimal svojich ľudí. Mlčali, boli uzavretí a unavení. Jasný, že ich nechcel nechať v štichu.

Zástupca zastal pred oknom a zadíval sa na budovu oproti. „Myslím, že som prišiel na to, ako to vyriešiť. Možno nás napadnú odbory, ale myslím, že nie.“

„Dočerta, Lars. Nechcem sa dostať do konfliktu s odbormi. Ak máš v úmysle znížiť mu plat, tak po nás skočia.“

„Zbavíme sa ho povýšením.“

„Aha.“ Na toto si musel Marcus dávať pozor. Jeho zástupca bol mimoriadne dobrý vyšetrovateľ, mal mimoriadne skúsenosti a vyšetril kopu prípadov, ale o personálnej politike sa toho musí ešte veľa naučiť. K zbavovaniu funkcie alebo k povýšeniu tu len tak nedochádza. „Ty teda navrhuješ, aby sme ho povýšili? Ako? A kto mu asi tak uvoľní miesto?“

„Viem, že si nespal takmer celú noc a od rána si tu mal frmol pre tú vraždu vo Valby, preto zrejme nevieš, čo je nové. Počul si, čo sa predpoludním stalo v Christiansborgu?“

Marcus pokrútil hlavou. Pravda je, že mal kopu roboty, lebo v prípade vraždy cyklistu došlo k obratu. Až do včerašieho večera mali dobrú, vierohodnú svedkyňu a bolo jasné, že vie toho oveľa viac. Boli si istí, že čoskoro nastane výrazný posun. Ale zrazu sa uzavrela ako mušľa. Jediným vysvetlením bolo, že niekomu z jej blízkych sa vyhrážali. Vypočúvali ju, až bola celkom vyžmýkaná, hovorili s jej dcérami a matkou, ale ani jedna nič nepovedala. Jednoducho dostali strach. Nie, Marcus sa veľmi nevyspal. Preto len letmo preletel novinové titulky, inak nevedel, čo sa deje.

„Ide zase o Dánsku stranu?“ opýtal sa.

„Presne. Ich členka právneho výboru predložila svoj ďalší návrh v duchu doterajšej politiky o polícii a tentoraz ju podporí väčšina. Prejde to, Marcus. Piv Vestergårdová presadí svoje.“

„To nie je možné.“

„Rečnila za pultom vyše dvadsať minút a vládne strany ju, samozrejme, podporili, aj keď pravica protestovala.“

„A?“

„Čo myslíš? Predložila štyri príklady škaredých odložených prípadov, ktoré by podľa nej bolo treba vyriešiť v záujme verejnosti. A poviem ti, že podobných lahôdok mala v zásobe viac.“

„Dofrasa! Ona si myslí, že kriminálna polícia odkladá prípady len tak?“

„Naznačila, že v istých typoch prípadov k tomu možno došlo.“

„Nezmysel. V akých prípadoch?“

„Okrem iného upozornila na prípady, kde sa obeťou stali členovia Dánskej strany alebo Liberáli. Ide o celoštátne prípady.“

„Tá baba to nemá v hlave v poriadku.“

Zástupca pokrútil hlavou. „To si myslíš ty. A to bola iba časť jej prejavu. Potom spomenula prípady zmiznutých detí, teroristické útoky na politické organizácie a prípady naozaj beštiálnej povahy.“

„Áno, naháňa hlasy.“

„Jasné, že jej ide o hlasy, inak to mohlo ísť mimo parlamentu. Ale hlasy naháňajú všetci, preto teraz všetky strany zasadať na ministerstve spravodlivosti. Časť spisov rýchlo poslali finančnému výboru. Ak chceš vedieť môj názor, rozhodnutie sa dostaví do dvoch týždňov.“

„A čoho presne sa bude týkať?“

„Toho, že na kriminálke vznikne nové oddelenie. Ona sama navrhla, aby sa volalo Q podľa volebného poradia Dánskej strany. Netuším, či to myslela ako vtip, ale iste sa tak stane,“ uštipačne sa zasmial.

„A aký to má celé zmysel?“

„Skrátka a dobre, jediným zmyslom má byť to, aby sme sa venovali tomu, čomu oni hovoria *prípady hodné zvláštnej pozornosti*.“

„Venovať sa prípadom hodným zvláštnej pozornosti.“ Prikývol. „To je naozaj výraz hodný Piv Vestergårdovej, znie to veľkolepo. A kto posúdi, ktoré prípady si zaslúžia toto označenie? To nepovedala?“

Zástupca pokrčil plecami.

„Dobre, takže ona nás žiada, aby sme robili to, čo už aj tak robíme. Ale čo to má spoločné s nami?“

„Založenie oddelenia má na starosti štátna polícia, ale administratívne má spadať pod oddelenie vražd kodanskej polície.“

Šéf vytreštil oči. „To nie je možné! Čo myslíš tým *administratívne*?“

„My navrhujeme rozpočet a budeme viesť účtovníctvo. A poskytneme kancelárie.“

„Nerozumím. Kodanské oddelenie má riešiť aj staré prípady hjørrinského policajného kraja? Kraje s tým v živote nebudú súhlasiť. Budú žiadať, aby mali v oddelení svojho zástupcu.“

„To nebude problém. Vysvetlia im, že to bude pre kraje úľava. Nebudú mať robotu navyše.“

„To znamená, že pod našu strechu pribudnú prisťahovalci pre beznádejné prípady? A moji chlapi im budú kryť chrbát. Nie, dočerta, to nie je možné.“

„Marcus, počúvaj ma. Znamenalo by to iba zopár hodín pre niekoľkých. O nič nejde.“

„Neznie to ako nič.“

„Dobre, tak ti poviem rovno, ako to vidím ja, dobre?“

Šéf oddelenia vražd si pretrel čelo. Mám inú možnosť?“

„Markus, sú v tom aj peniaze.“ Urobil pauzu a uprene sa zahľadel na šefa. „Nie veľa, ale dosť na to, aby sme tým zamestnali jedného človeka a napumpovali do nášho oddelenia niekoľko miliónov. Je to zvláštne nariadenie, ktorému nesmie nič stáť v ceste.“

„Dobre! Niekoľko miliónov?“ Opatrne prikývol. „Dobre, dobre!“

„Geniálne, však? Oddelenie založíme raz-dva, Marcus. Predpokladajú, že sa postavíme na zadné, ale neurobíme to. Vyjde-

me im v ústrety a navrhne rozpočet, ale neuvedieme v ňom špecifikácie za jednotlivé úkony. Do čela oddelenia posadíme Carla Mørcka, ale nebude mať koho viesť, lebo ostane na oddelení sám. A bude v úctivom odstupe od ostatných, to ti sľubujem.“

„Carl Mørck ako vedúci oddelenia Q!“ Šéf oddelenia vrážd si to vedel predstaviť. Oddelenie, ktoré to hravo zvládne s ročným rozpočtom pod milión korún vrátane cestovného a laboratórnych vyšetrení. Keby požiadali na toto oddelenie päť miliónov ročne, ostalo by im viac na vyšetrovateľské tímy oddelenia vrážd. A mohli by sa venovať predovšetkým starším prípadom. Možno nie prípadom oddelenia Q, ale podobným. Kľúčom sú nejasné limity. Je to nepochybne geniálny nápad.

4

2007

Hardy Henningsen bol najvyšší policajt, aký kedy na policajnej stanici pracoval. Podľa vojenskej knižky meral dva metre sedem, to však nebolo podstatné. Keď došlo k zadržaniu, hlavné slovo mal Hardy a zadržaný musel počúvať s hlavou vykrútenou hore, ako mu Hardy číta jeho práva. Na väčšinu to patrične zapôsobilo.

Ale teraz nebola výška pre Hardyho nijakou prednosťou. Carl mal dojem, že Hardy musí mať po celý čas ochrnuté dlhé nohy v posteli celkom skrčené. Navrhol sestre, aby dala odrezat peľasť, ale tak ďaleko jej kompetencia zrejme nesiahala.

Hardy stále mlčal. V izbe mu bežal televízor, ľudia chodili dnu a von, ale on nereagoval. Len ležal na Klinike pre poruchy chrbtice v Hornbæku a pokúšal sa žiť. Prežúvať jedlo, trochu pokrčiť plecami, to boli jediné pohyby, ktoré ovládal, inak nechal ošetrovateľov, aby sa namáhali s jeho nemotorným telom. Keď ho umývali, pichali mu infúziu či vymieňali vrecko s výkalmi, iba civel do stropu. Nie, Hardy už toho veľa nena-hovoril.

„Vrátil som sa do práce, Hardy,“ povedal Carl a napravil mu prikrývku. „Pracujú na tom prípade s plným nasadením. Aj keď ešte nič nemajú, iste nájdú tých, čo po nás strieľali.“

Hardyho tučné viečka sa ani nepohli. Nevšiml si Carla ani prehnanú reportáž o vystavovaní alternatívnej scény z Mládežníckeho domu na TV 2. Ani jeho zlosť sa nevrátila. Carl mu rozumel lepšie ako ktokoľvek iný, hoci sa Hardymu nepriznal, že aj on na všetko kašle. Čomu by to pomohlo? Nech už strieľal ktokoľvek. Medzi ľuďmi je dosť grázlov.

Kývol na sestru, ktorá vošla do izby s novou infúziou. Keď tu bol minule, požiadala ho, aby vyšiel von, kým sa o Hardyho postará. Neposlúchol ju a celkom iste na to nezabudla.

„No, to ste vy?“ spýtala sa a pozrela na hodinky.

„Takto mi to vyhovuje viac. Do práce pôjdem až potom. Je v tom problém?“

Opäť pozrela na hodinky. Zrejme si môže dovoliť chodiť do práce neskôr ako väčšina ľudí.

Chytila Hardyho za ruku a skontrolovala mu kanylu pripevnenú na chrbte ruky. Potom sa otvorili dvere a vošla prvá fyzioterapeutka. Čakala ju ťažká práca.

Potľapkal prikrývku, kde sa črtala Hardyho ruka. „Dievčatá by ťa rady mali iba pre seba, takže ja vypadnem, Hardy. Zajtra prídem trochu skôr a porozprávame sa. Drž sa.“

Zápach liekov sa s ním vliekol po chodbe, až sa musel oprieť o stenu. Košeľa sa mu lepila na chrbát a pot spod pazúch prenikal látkou ďalej. Od tej prestrelky sa mu to stávalo často.

Hardy, Carl a Anker prišli na miesto činu ako zvyčajne prví. Obliekli si biele jednorazové kombinézy, nasadili rúška na tvár, natiahli rukavice a sieťky na vlasy, ako to vyžadujú predpisy. Asi pred polhodinou tam našli starého muža s nastreleným klincom v hlave. Cesta z policajnej stanice im trvala iba chvíľku.

V tento deň mali viac času na obhliadku tela ako inokedy. Ich šéf bol totiž na schôdzi o reštrukturalizácii u policajného riaditeľa, ale niet pochyb, že sa čoskoro objaví aj s patológom. Mar-

cus Jacobsen vždy uprednostňoval miesto činu pred kancelárskou prácou.

„Pre policajných technikov toho okolo domu veľa nie je,“ povedal Anker a šliapol do pôdy rozmočenej nočným dažďom.

Carl prezeral zem. Okrem susedových drevákov okolo budovy veľa stôp nebolo. Dom pripomínal vojenské baraky, aké armáda predávala v šesťdesiatych rokoch. Vtedy boli baraky možno pekné, o tomto sa to však rozhodne povedať nedalo. Krov sa prepadol, strecha bola deravá, omietka na fasáde opadnutá a vlhkosť tiež urobila svoje. Aj menovka, na ktorej bolo fixkou napísané Georg Madsen, bola napoly zničená. A cez všetky škáry prenikal mŕtvolný zápach. Jednoducho bola to barabizňa.

„Porozprávam sa so susedom,“ povedal Anker a obrátil sa k mužovi, ktorý tam postával a čakal už dobrú polhodinu. K verande skromného domčeka bolo asi päť metrov. Keď ten barak zbúrajú, bude mať celkom slušný výhľad.

Hardy znášal pach mŕtvoly celkom dobre. Možno preto, že bol vysoký a čnel nad tým najhorším smradom, no možno mal len horší čuch ako ostatní. Tentoraz to bolo naozaj zlé.

„Dofrasa, ten ale smrdí,“ zavrčal Carl, keď si v chodbe nahaľovali na nohy modré igelitové návleky.

„Otvorím okno,“ povedal Hardy a prešiel z klaustrofobickej chodby do miestnosti.

Carl sa presunul do malej obývačky. Cez spustené rolety neprenikalo veľa svetla, ale stačilo na to, aby zazrel v rohu postavu sediaceho muža. Mal sivozelenú pokožku a popraskané pľuzgiere mu pokrývali väčšiu časť tváre. Z nosa mu tiekla riedka červená tekutina, gombíky na košeli napínala látka, čo zvierala nafúknutý hrudník. Oči mal ako z vosku.

„Klinec v jeho hlave pochádza z nastreľovacej plynovej pištole Paslode,“ oznámil Hardy zozadu a nahaľoval si bavnené rukavice. „Leží na stole vedľa neho. Je tam aj aku vrtačka a ešte vždy je nabitá. Musíme zistiť, ako dlho vydrží bez dobíjania.“

Stáli tam iba chvíľku a obzerali sa, keď vošiel Anker.

„Sused tu býva iba od 16. januára,“ povedal. „Je to desať dní

a za ten čas tu toho mŕtveho vôbec nevidel.“ Ukázal na mŕtvolu a poobzeral sa po izbe. „Sedel na verande a užíval si globálne otepľovanie, keď zacítil smrad. Chudák, teraz je trochu otrasený. Možno by sa naňho mal pozrieť doktor, keď obhliadne mŕtvolu.“

O tom, čo nasledovalo, Carl s nikým podrobne nehovoril a všetci to rešpektovali. Väčšina ľudí si myslela, že nebol pri vedomí. Ale nebolo to tak. Všetko si veľmi dobre pamätal, len nemal chuť zachádzať do podrobností.

Začul, že z kuchyne niekto prichádza, ale nijako nezareagoval. Možno pre ten smrad, možno si myslel, že prichádzajú technici.

O pár sekúnd zaregistroval kútikom oka postavu v červenej kockovanej košeli, ktorá vrazila do izby. Napadlo mu, že by mal vytiahnuť pištoľ, ale neurobil to. Reflexy zlyhali. Namiesto toho upadol do šoku, keď prvý výstrel zasiahol Hardyho do chrbta a ten pri páde strhol Carla pod seba. Obrovská váha Hardyho tela vykrútila Carlovi chrbticu a prasklo mu v kolene.

Ďalšie výstrely zasiahli Ankeru do hrude a Carla škrabli na späť. Jasne si pamätal, ako ležal pod dychčiacim Hardym, ktorému cez kombinézu presakovala krv a na zemi sa miešala s Carlovou. A keď popri ňom prechádzali nohy páchatel'ov, myslel na to, že by mal vytiahnuť pištoľ.

Za ním ležal na dlážke Anker, a kým sa páchatelia dohadovali v malej izbe za chodbou, pokúšal sa obrátiť. Neuplynulo ani desať sekúnd a už boli späť. Carl počul, ako ich Anker vyzval, aby ostali stáť. Neskôr sa dozvedel, že Anker vytiahol pištoľ.

Odpoveďou na Ankerovu výzvu bol ďalší výstrel, ktorý otriasol podlahou a zasiahol Ankeru do srdca.

To bolo všetko. Páchatelia vybehli cez kuchynské dvere a Carl sa nepohol. Ležal celkom ticho. Nejavil známky života, ani keď prišiel obhliadajúci lekár. Neskôr lekár i šéf oddelenia vrážd povedali, že si mysleli, že Carl je mŕtvy.

Dlho ležal ako omámený a hlavou mu vírili strašné myšlienky. Odmerali mu pulz a odviezli spolu s ostatnými. Oči otvoril až v nemocnici. Všetci sa zhodli, že mu z nich zmizla iskra.

Mysleli si, že to spôsobil šok, ale on sa hanbil.